

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΞΙΟΤΙΜΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΚΩΝ. Μ. ΣΑΛΒΑΓΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ

ΜΕΡΟΣ Α'.

Εικοστή πέμπτη Μαρτίου
Ἦτο τοῦ χιλιοστοῦ
Ἐνεακοσιοστοῦ
Ἐκτοῦ ἔτους σωτηρίου,

Ὅτε μ' ἕνα ἄγγελόν του
Ὁ Πανάγαθος Θεός
Ὁ Σοφὸς καὶ Κραταῖος
Με καλεῖ ἐνώπιόν του.

Τὴν σκηνὴν, ἐν ἣ ἐτάχθην,
Καταλείπω παρευθὺς
Καὶ ταχέως πορευθεὶς
Ἦλθον ὅπου διατάχθην.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφοβήθην,
Ἐτρεμόν, καί, ὡς δειλός,
Ἐμενον σιωπηλός
Ἄγνοῶν πρὸς τί ἐκλήθην.

Εἶτα ὅμως, ὅτε εἶδον
Τοῦ παντός τὸν Ποιητὴν
Καὶ τῶν πάντων Δωρητὴν
Ἐσχον θάρρος μετ' ἐλπίδων.

— Καιρὸς εἶναι, Κωνσταντίνε,
Μ' εἶπε νὰ ἐρωτηθῆς,
Ἴνα ἀπολογηθῆς,
Ἐδῶ τώρα λοιπὸν μέινε.

Διὰ τί παραπονεῖσαι
Ἄν προσῶρος ἐκ τῆς Γῆς
Τῆς τῶν ὀδυνῶν πηγῆς
Ἀνησπάγης καὶ λυπεῖσαι;

— Τὰς καρδίας σὺ ἐτάξεις
Εἶπον οἶδας τοὺς ἔμοις
Ἐνδομύχους λογισμοὺς·
Διὰ τί με ἐξετάξεις;

Δι' ἐντίμου ἐργασίας
Δέν μοι εἶπες νὰ πλουτῶ,
Διὰ νὰ εὐεργετῶ
Καὶ σχολίας καὶ Ἐκκλησίας;

Δέν εἶχον σκοπὸν χρυσίδιον
Νὰ σκορπίσω ἀφειδῶς
Ἵπὲρ τοῦ πολυειδῶς
Δεινὰ πάσχοντος πληθίδιον;

Ἦθελον λοιπὸν νὰ ζῶσω
Ὅσον ἦτο ἀρκετόν
Ἴνα τὸν σκοπὸν αὐτὸν
Μόνον πραγματοποιήσω.

— Ἄγνοεῖς ὅτι γνωρίζω,
Μ' εἶπε, πότε εἰς θνητούς
Καὶ δὴ τοὺς ἀγαπητούς
Ζῶην πρέπει νὰ χαρίζω;

Καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων,
Ὅταν καταπόνθη
Πρέπει νὰ ἀναπαυθῆ·
Κατὰ ἕνα τινὰ τρόπον.

Ἄν τὸ πνεῦμά σου, ὡς ἦρωσ
Ἦλθεν εἰς τὸν Οὐρανόν,
Μένει μέρος ἱκανόν
Ἐν τῇ γῆ· Μνήμη ἀγήρωσ.

Οἱ δὲ μύχιοί σου πόθοι
Ἐκτελοῦνται εἰς τὴν γῆν
Ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν,
Ἦτις διὰ σοῦ ἠνδρώθη.

Ἐάν θέλῃς νὰ μὴ μένη
Δισταγμὸς εἰς σὲ μηδεὶς
Στρέψον βλέμμα νὰ ἰδῆς
Ἐκεῖ κάτω τί συμβαίνει.

ΜΕΡΟΣ Β'.

— Βλέμματα περιεργείας
Στρέφω τότε πρὸς τὰ κάτω
Ἐν πεδίῳ εὐρυτάτῳ,
Τῆς κλεινῆς Ἀλεξανδρείας.

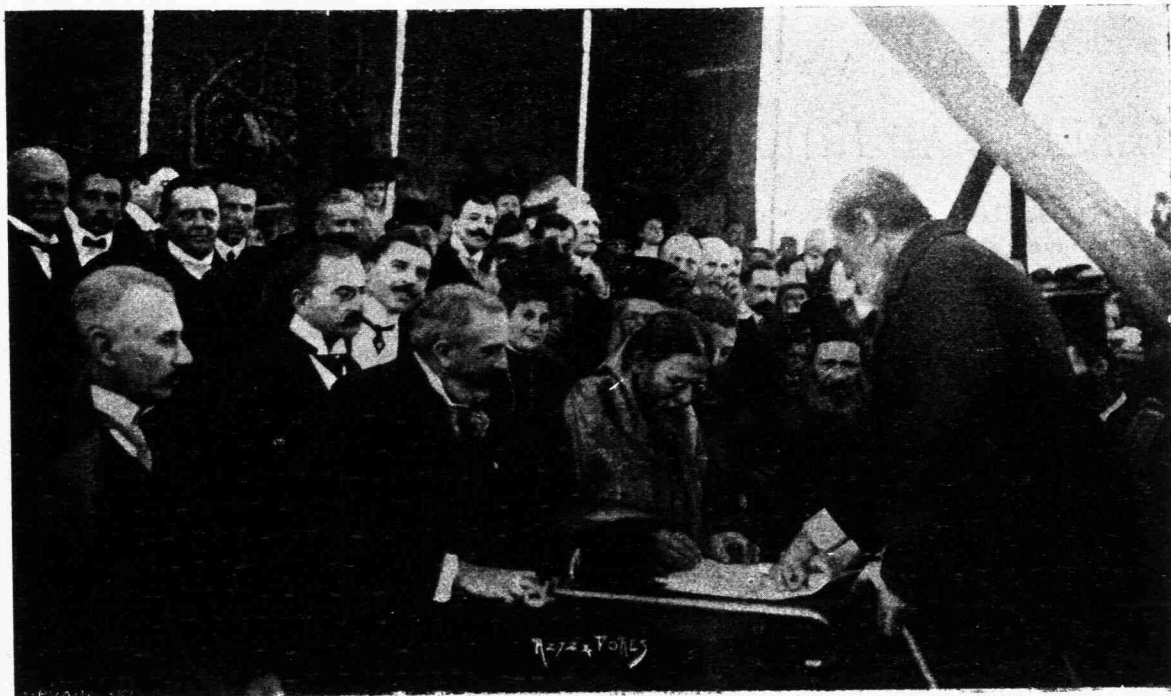
Ἄπειρον ἀνθρώπων πλῆθος
Παντός ἔθνους παντός γένους
Ἐκεῖ βλέπω συνηγμένους
Ὡς ἐν τελετῇ συνήθως.

Βλέπω τὴν προσφιλεστάτην
Συζυγόν μου Ἰουλίαν
Συγκεκινημένην λιαν
Ἄλλ' εὐπροσηγορωτάτην.

Τοὺς ἀγαπητούς υἱούς μου
Τὸν Μικὲν μετὰ τοῦ Στέφην,
Ὅς τμητὴ καὶ δόξα στέφει,
Ἐκτελοῦντας τοὺς σκοπούς μου.

Ἡ δὲ νύμφη μου Ἀργίνη
Ἡ χαριτωμένη νέα
Με αἰσθήματα γενναῖα
Τὴν ἀδράν τῆς χεῖρα τεινεῖ

Καὶ δι' ἀργυροῦ σφύριου
Παμμεγέθη λίθον πλάττει,
Ὅν ὁ ἀρχιτέκτων ρίπτει
Εἰς τὰ βαθὰ θεμελίου.

Η Α. Θ. Μ. Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΦΩΤΙΟΣ

ὑπογράφων τὸ πρακτικὸν τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τῆς ἐν Chiatby ἰδρυομένης
Σαλδαγειῦ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς.

Ἄπο δὲ τοῦ ὑπογείου
Ἔρχεται φωνὴ βροντώδης
« Εἶμαι ὁ θεμελιώδης
Τῆς Σχολῆς τῆς Σαλδαγειῦ ».

Ἦκουσα ἐν συγκινήσει
Πάντα τὰ ἐκεῖ λεχθέντα
Καὶ τὰ δημοσιευθέντα
Ἐν περὶ καὶ ἐν ποιήσει.

Πράγματι δὲν ἦσαν μῦθοι
Ἵσα ὁ ἀγαπητός μου
Καὶ τρισπόθητος υἱός μου
Εἶπε τότε πρὸς τὰ πλήθη.

Εἷς ἐκ τῶν κυριωτάτων
Πόθων μου ἦν νὰ ἰδρῶσω
Καὶ καλῶς διατηρῶσω
Καὶ Σχολὴν Ἐπαγγελματῶν.

Δάκρυα χαρᾶς ἀφθόνως
Ρέουν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου.
Μακρὰν ἔστω τῶν υἱῶν μου
Βλέμμα βάσκανον καὶ φθόνος!

Ἀγαλλίασις καὶ τέρψις
Τὴν ψυχὴν μου κυριεῖται!
Ἡ εἰρήνη βασιλεύει
Ἐν ἐμοὶ καὶ μία σκέψις.

Νὰ ἰδῶ τετελεσμένους
Καὶ τοὺς πόθους μου τοὺς ἄλλους,
Τοὺς μικροὺς τε καὶ μεγάλους
Τοὺς προδιαγεγραμμένους.

Τὴν συγγνώμην σου αἰτοῦμαι
Ποιητὰ καὶ Λυτρωτὰ μου,
Διὰ τὰ παράπονά μου.
Τώρα δὲν παραπονοῦμαι.

Σὺ, ὡς Πάνσοφος, γνωρίζεις
Τί γενέσθαι δεῖ καὶ πότε
Οἱ θνητοί, ὡς στρατιῶται,
Ἵπακούουν, ὡς ὀρίζεις.

Ὡς προσέταξεν Ἐκεῖνος,
Φίλτατά μοι τέκνα, γράψω
Πρὸς ὑμᾶς καὶ ὑπογράψω
Ὁ πατὴρ σας
Κωνσταντῖνος.

Ἐν Ρόδῳ Ἀπρίλιος 1906.

M. B.

